

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
 vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 335 af 22. December 1937 om Fortrinsret i Høsten for Aaret 1938 for Gæld, der stiftes af Ejere og Brugere af Landbrugsejendomme til Anskaffelse af Saasæd, Frø og Kunstgødning.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2825; Forelæggelsen findes i Tidenden Sp. 1384).

Sagen sattes til Forhandling.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bording): Det lille Lovforslag, som her er til Behandling, indeholder to Bestemmelser. Hovedbestemmelsen er den, der gaar ud paa, at der ved Lov foretages en Forlængelse med to Maaneder, nemlig fra 1. December 1938 til 1. Februar 1939 af Fristen for Udpantning for Gæld i Medfør af Høstpantebreve. Aarsagen til, at denne Udsættelse ønskes, er angivet af Forslagsstillerne at være Mund- og Klovesygen, som har bevirket, at en Del Landmænd ikke ser sig i Stand til paa Grund af Afspærringsbestemmelserne at sælge de Produkter, som det er nødvendigt for dem at sælge for at betale den Gæld, de har stiftet paa Høstpantebreve.

Jeg er enig med Forslagsstillerne i, at der er en Del Landmænd, som er i den Situation, og mener derfor, at man bør gennemføre et saadant Lovforslag i Aar. Jeg skal tilføje, at Lovforslaget ligner i høj Grad det Forslag, der blev gennemført efter min Indstilling for 2 Aar siden i Samlingen 1936—37, som gik ud paa en tilsvarende Udsættelse. Dengang var Aarsagen til Ønsket om Udsættelse den ringe Høst, som gjorde, at en Del Landmænd havde vanskeligt ved at faa betalt de Penge, det drejede sig om, inden Udgangen af December Maaned.

Jeg har ogsaa allerede indledet Forhandling med Landbrugsraadet, og der er opnaaet Enighed med dette om Fremsættelse af et Lovforslag tilsigtende det Formaal, som der her er Tale om; og et saadant Lovforslag skulde have været i Statsraadet paa Tirsdag. Men da nu Det frie Folkeparti har fremsat et Lovforslag af lignende Karakter, er det efter min Mening overflødigt for mig at fremsætte det tilsigtede Lovforslag. Jeg kan tiltræde det foreliggende Lovfor-

slags Bestemmelse, som jeg her har nævnt. Noget mere tvivlsomt stiller det sig med Hensyn til den anden Bestemmelse i Lovforslaget, der tilsigter at ændre Ordet „kan“ til „skal“. En saadan Bestemmelse vilde gaa ud paa, at det i alle Tilfælde skulde være Sognefogeden, der skulde foretage Udpantningen. I Justitsministeriet er man noget betænkelig ved saa kategorisk at sige dette i et Lovforslag, og Justitsministeriet og Landbrugsministeriet er enige om, at det bør være saadan, at Sognefogeden skal foretage Udpantningen, for saa vidt ikke ganske særlige Forhold taler derimod. Der er ogsaa af Justitsministeriet udsendt et Cirkulære om dette Spørgsmaal. Forslagsstillerne hævder jo, at der ude omkring findes visse Tilfælde, hvor det ikke er Sognefogeden, der foretager Udpantningen, og hvor Udpantningsforretningen derfor bliver noget dyrere. Jeg har derfor ført Forhandling med Justitsministeriet ved Udarbejdelsen af det af mig paatænkte Lovforslag om, hvorvidt man kunde ændre Ordet „kan“ til „skal“. Man hævder imidlertid i Justitsministeriet, at der kan være Tilfælde, hvor en Sognefoged er inhabil til at foretage Udlægsforretningen; hvis han f. Eks. er i nært Slægtskab med den paagældende, vil det være umuligt, og saa staar man i den Situation, at man ikke kan faa foretaget Udpantning, da der saa ikke kan sendes nogen anden derhen i Stedet for. Justitsministeren er villig til at gaa med til, at man ændrer Loven paa dette Punkt, saaledes at man sætter de samme Ord ind i Loven, som staar i Cirkulæret, at Udpantning altid skal foretages af Sognefogeden, medmindre ganske særlige Grunde i enkelte Tilfælde, navnlig Sognefogedens Inhabilitet, taler herimod. Jeg vil mene, at det vil være rigtigt, at man nøjes med at ændre Loven, saaledes som der her er Tale om, og ikke tager det, som Forslagsstillerne har foreslaaet.

Jeg vil dernæst gøre opmærksom paa, at Forslagsstillerne har glemt, at den Forlængelse, der her foreslaas foretaget, maa kræve en tilsvarende Forlængelse af Tidsfristen i § 6 med Hensyn til Pantebrevs Udslettelse af Panteregistrene. Nu er det nemlig saaledes, at Udpantningsretten bortfalder, som jeg før sagde, den 1. December 1938, og Udslettelse af Pantebrevene sker efter Udgangen af December Maaned 1938, altsaa en Maaned efter. Hvis man nu foretager en Forlængelse af Udpantningsfristen med 2 Maaneder, er det selvfølgelig nødvendigt, at man ogsaa gennemfører en tilsvarende Forlængelse af Fristen for Udslettelse af Panteregisteret. Hvis man ikke foretager